

Konténer, kanapé, és más egyebek

A bloomos sokféleség képzőművészeti jelei, illetve adalékai a képtárban

A Bloom-napot is alkalomként ragadta meg a Szombathelyi Képtár, hogy a fiatal tehetséges művészeknek adjon kiállítási lehetőséget. Így június 16-án megnyílt két új tárlat az emeleten, amelyeket leginkább azzal a kiállítási naplóba bizonyos W. által bejegyzett mondattal lehetne aposztrofálni, hogy: „Egy az egybe nagyon jó volt, egyaránt tetszett mindenkinek, megmondták nekünk a frankót.”

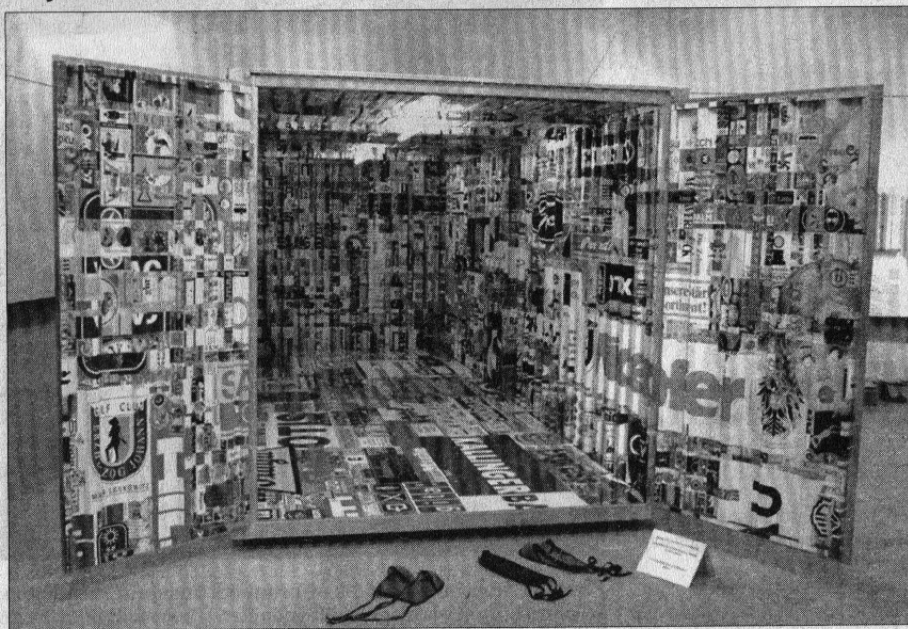
A frankó egyik részét Cseke Szilárd és Manfred Erjautz hozták össze „Kvaliplasztik” cím-szóval. Amint kitaláljuk, hogy kiállításuk terébe melyik ajtón kell bemenni, az érzékelő működésbe hozza a légsákfelfűjőkat, így rögtön át kell préselni magunkat két levegőtől duzzadó párnán. Ez az élmény elmarad, ha a másik ajtón jövünk be, és akkor a méretében felállított,

koporsóra emlékeztető kuka mellett sem haladhatunk el. (Ha az indulás sikerül, küldjünk virágot Algernonnak.) A teremben több felfűjt párnába is belesaphatunk a tenyerünkkel vagy az öklünkkel, mintegy mellesken, hogy figyelmünket nagyon ne kösse le a csapkodás, mert azt kell közben eldönteni, mennyi időt akarunk eltölteni a reklámokkal kitapétázott konté-

Kovács Gergő színes műszerei

Fotó: Horváth Csaba

Manfred Erjautz konténerébe lépni csak mamuszban szabad. A kulcsát az irodából lehet elkérni

nerben, amelyet kérésre kívülről ránc zárnak, de kezelhetjük a kulcsot magunk is. Belépni csak cipő nélkül, illetve a múzeumokban használatos kötös posztópuccsban szabad, amely természetesen oda van készítve az ajtó elé, némi háziasságot, otthoniasságot kölcsönözve ezzel a moderniumnak. Ha innen kijutunk viszonylag ép elmével, tekintjük meg az óriás porszívócsövet, amelyben mindkét oldalról fúj egy-egy kis porszívó, s a láthatóvá tett középülésen a légmozgásban három labda játszik, amikor nem ragadnak be a csomóra ment cső egyik kanyarjában. A legóból épített villa-

moszskéket üvegkalitkába zárták, nehogy valaki beleüljön egy túlgondolt pillanatában, ugyanígy üvegkalitkában van, de arányaiban sokkal kisebb, a legóból épített feszület. Férfiparfümsorból válogathat illatomintát egy célszerű állványról az erre érzékeny látogató, mielőtt távozik – az így orrában maradó erős szag-élménnyel mehet át a másik terembe, ahol újabb meglepetések várják.

Bloom-kanapé – nemzetközi kiállítás a frankó másik része: párnák helyett színes sokféleség, valódi takarítóbrigád dolgozik. A létrával érkező segédmunkás kottázni méltó dallamot

énekkel kifejezetten jó ritmusban: „Szere-téma-művé-szet...” Bekanyarodó radiátor, körbeérő tonettszék, kőkemény sötétítőfüggöny áttetsző csipkefoltokkal, szép kék tengersze-

mek a padlószőnyegen, összetekert matrac, párna, és kicsiny sátorféle lóg a plafonról, a videofilmen valaki két furulyával furulyázik vívomaszk alatt keresztelve a száját. Számítógépes játéklehetőségek, piros bika az üveg alatti fűvön. Terepasztalszelet csúcán egy diákeppel, amely viszont homokos tengerpartot ábrázol. József Attila toppan be váratlanul, leül a kanapéra, és csak mondja, mondja a magát: „Az ember végül homokos, szomorú, vizes síkra ér, szétnéz merengve, és okos fejével biccent, nem remél...”